

Bemærkninger – Travl dag i Åby

Michael, Jens og Søren har indledningsvist et fælles forsæt om at sætte ild til modstanderholdets bus. Hvorvidt forsættet rækker til at sætte ild til bussen, mens spillerne og/eller chaufføren sidder i den, oplyses ikke tydeligt. Men eftersom bussen holder i et offentligt tilgængeligt P-område, umiddelbart efter en fodboldkamp, bør § 180 drøftes. Afvises denne bestemmelse bør § 181 være drøftet.

Forbrydelsen fuldbyrdes ikke. De tre unge mænds strafansvar skal behandles hver for sig.

Søren forlader stedet uden at gøre forsøg på at stoppe forbrydelsen, som han har medvirket til frem til han forlader stedet uden videre. Han rammes af § 24 og er strafansvarlig efter § 180, jf. § 23, jf. § 21. Jens afværger frivilligt og bevidst forsøget og bliver straffri. Michael straffes for forsøg på medvirken, eftersom forbrydelsen for hans vedkommende umuliggøres på grund af mangel på ild og pågribelse.

Peters forsæt skal diskuteres, men der bør statueres forsøg på voldtægt mod sovende og beruset offer, § 216, stk. 1, nr. 2, jf. § 21. Der er ikke grundlag for at statuere medvirken for Søren.

Det er ikke strafbart at tilbyde hjælp mod beskeden betaling. Følgelig ikke noget jurisdiktionsproblem.

Anholdelsen: Peter bliver taget på fersk gerning, i færd med en alvorlig strafbar handling, og Sørens aktiviteter kan med rette opfattes som muligt knyttet til noget strafbart. Desuden er hans adfærd tidligere på dagen, den egentlige årsag til politiets besøg. Mistankegrundlaget er opfyldt og efter omstændighederne skal deres tilstedeværelse foreløbigt sikres. Anholdelse er derfor lovlig.

Beslaglæggelsen: Politiet foretager en umiddelbar beslaglæggelse på stedet, jf. § 802, stk. 1 nr. 2., jf. § 806, 4. Søren kan kræve beslaglæggelsen indbragt for retten, jf. § 806, stk. 4, 2. pkt.

Den fine besvarelse angiver, at der dog efter omstændighederne ikke er grundlag for at opretholde beslaglæggelsen, da Søren ikke er mistænkt for en forbrydelse, der kan knyttes til pengene.

Bemærkninger - Den deprimerede landmand

Traktorbranden er omfattet af § 181, stk. 1. A's forsæt vedr. halmstakken bør drøftes, men det er tvivlsomt. § 182 kan i stedet anvendes.

§ 181, stk. 2, bør drøftes, men kan næppe anvendes, da forsæt til assurancesvig ikke foreligger fra start, ligesom det ikke sker efter aftale med E. I stedet skal § 279 overvejes. Hvis det lægges til grund, at E under de givne omstændigheder ikke har krav på erstatning, anstifter A E til at begå forsikringsbedrageri i hvert fald vedr. 50.000 kr. Der er alene tale om forsøg og A skal straffes efter § 279, jf. § 21, uanset om E ikke kan straffes pga. manglende forsæt. Det er uoplyst, om E rettelig har krav på de 3.000 kr. for halmstakken (den faktiske udbetaling fra forsikringsselskabet – der er bekendt med de mistænkelige omstændigheder – tyder dog herpå).

§ 171 skal afvises, da A underskriver med E's navn efter aftale.

A har ikke forsæt til at tilegne sig jakken. Det er mest nærliggende at straffe B for tyveri, men § 277 bør være drøftet. Det bør drøftes, om A kan straffes for medvirken. Det er tvivlsomt, om der er en handlepligt.

A har efter det oplyste ikke tilladelse til at bruge E's dankort. Der er derfor tale om brug af et stjålet dankort. Situationen bør subsumeres under § 279, da bedrageriet sker direkte overfor tjeneren. B kan ikke straffes herfor, da der ikke er grundlag for at statuere forsæt forud for betalingen. A's overdragelse af dankortet er forsøg på anstiftelse til bedrageri/databedrageri.

A tager en bil for at køre sig selv og den i havnen. Dette er næppe brugstyveri. Han har forsæt til at ødelægge eller bortskaffe bilen, så snarere hærværk efter § 291, stk. 2. § 276 kan også diskuteres, men næppe bruges, da ødelæggelsesforsættet er til stede fra start og tilegnelsen ganske sekundær.

Når AA er 100% invalid, vil sagen formentlig blive henlagt, jf. § 722, stk. 2. Spørgsmålet er blot, hvem der har kompetencen til sådan opportunitetshenlæggelse. Af § 719 ses, at brandstiftelsen efter § 181 henhører under politimesterens påtalekompetence. Det er anført i pensum (Straffesagens gang, s. 111), at kompetencen til at frafalde tiltale efter § 722, stk. 3 ligger hos den overordnede anklagemyndighed (her: statsadvokaten). Dette bør den studerende bemærke (om end statsadvokatens kompetence retteligt følger af Rigsadvokatens Meddelelse om forelæggelse og indberetning, hvad naturligvis ikke kan kræves, at den studerende bemærker).